

► 'Een piramide in Westland'

De grote droom van beeldhouwer Adrie

Professionele kunstenaars zien in Adrie Verbruggen geen vakbroeder. Dat vindt hij niet erg.

Rien van den Anker

Westland

Maar zijn beeldhouwwerken zijn zó bijzonder dat er vanaf zaterdag een expositie in de Wateringse Hofboerderij wordt gehouden. „Iedereen mag er in zien wat hij zelf vindt.” Naaldwijker Adrie Verbruggen relativeert graag, ook over zijn passie beeldhouwen. „Kunst is voor mij een uitlaatklep. Je raakt er alle negatieve energie van kwijt.” Dan lachend: „Golfen helpt ook wel, maar hakken op steen of hout werkt beter als je emotioneel iets echt kwijt wil.”

Dat hij nu zo'n veertig kunstwerken gaat exposeren in De Hofboerderij had hij tot vorig jaar niet gedacht. „Ik wilde mijn 70ste verjaardag vieren en toen kwam mijn vrouw Joke met het idee om iets te doen voor familie en vrienden. En waarom niet voor iedereen? Zo ontstond die tentoonstelling.”

Rentmeester

Verbruggen komt uit een creatief nest. Vader Bas was aannemer, timmerman en het liefste van alles ontwierp hij meubels. Jarenlang was hij het gezicht van de Culturele Raad Naaldwijk. De geknpte, artistieke kerstkaarten van zijn moeder werden door ontvangers ingelijst; zij organiseerde ook culturele bijeenkomsten. Eerst leek het er op dat Adrie een artistieke carrière ambieerde. „Jarenlang volgde ik aan de Vrije Academie cursussen. Etsen, zeefdrukken, vormgeving, dat soort werk.”

Daarna gooide hij het – inmid-

◀ Beeldhouwer Adrie Verbruggen in zijn garage-atelier. Op de voorgrond zijn (nu nog kleine) droom: een piramide voor Westland.

FOTO THIERRY SCHUT

dels getrouwd – ook uit financiële overwegingen over een andere boeg. Hij ging studeren, waarna een carrière als rentmeester volgde. Dat is een tussenpersoon die namens grondeigenaren de contacten met pachtende boeren onderhoudt. Dertig jaar lang stonden gezin, werk en kinderen voorop en was er weinig tijd voor kunst. „Dat veranderde toen mijn vrouw mij kort voor het pensioen een cursus beeldhouwen aanbood. Daarna was ik weer verkocht.”

Het werd een jaarlijkse traditie en op zeker moment belandde Adrie via de Scheveningse Beeldhouwwinkel dieper in de artistieke wereld. Er kwamen serieuze cursussen met hout, marmer, albast en serpentijn. Hij leerde ook vrij hakken, grijnst hij.

Eerst was zijn voortuin atelier maar dat vond hij niet zo aardig tegenover de burens. Sinds enkele jaren heeft hij een eigen atelier in Naaldwijk. Daar kan hij vrijelijk

tekeergaan. Twee à drie keer per week gaat hij een paar uur aan de slag. ‘Topsport’, noemt hij dat.

Inmiddels voelt hij zich wel oprecht beeldhouwer, maar geen echte kunstenaar. „Ik heb ook geen visie of een bepaalde lijn in wat ik doe. Ik ken mijn beperkingen, dat ik bijvoorbeeld niet driedimensionaal kan werken. Daar heb ik hulp bij nodig. Ik heb wel een grote voorliefde voor die Paaseiland-koppen, je begrijpt dat ik daar nog een keer naartoe wil.”

Het maakt Verbruggen ook niet zoveel uit wat anderen van zijn kunst vinden. „Ik ben geobsedeerd door vormen en daarna mag iedereen vertellen wat hij ervan vindt.”

Dromen

Adrie heeft nog wel twee artistieke dromen. Zo wil hij ooit een meer dan levensgroot beeld maken van multiplex. Met die andere droom is hij inmiddels begonnen: een houten piramide, ook weer van stukjes multiplex. In zijn garage toont hij trots het eerste begin dat hij groter kan maken door er iedere keer weer een laag op te bouwen. „Ik hoop dat hij uiteindelijk een meter hoog wordt. En dan zou het wel mooi zijn als mijn piramide in Westland een vaste plek krijgt.”

Als zijn erfenis? Hij aarzelt, relativeert dan knikkend: „Dat vind ik tegelijkertijd ook erg ambitieus.”

Ik heb geen visie of een bepaalde lijn in wat ik doe. Ik ken mijn beperkingen

– Adrie Verbruggen